

Nejvyšší soud

prostřednictvím

Městského soudu
v Praze

ke sp. zn. 45 T 9/2018

Podle § 265d odst. 1 písm. a) trestního řádu a ve lhůtě uvedené v § 265e odst. 1 trestního řádu podávám v neprospěch obviněné

K. C., nar. ***, trvale bytem ***,

dovolání

proti výroku o trestu z rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 6. 2022 sp. zn. 12 To 32/2021, jímž byl na podkladě odvolání obviněné, státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze a poškozeného podle § 258 odst. 1 písm. e), f), odst. 2 trestního řádu zrušen ve výroku o trestu a ve výroku o náhradě škody rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2021 sp. zn. 45 T 9/2018, jímž byla obviněná uznána vinnou a byl jí uložen trest, a nově bylo podle § 259 odst. 3 trestního řádu rozhodnuto o trestu uloženém obviněné a o náhradě škody,

a to z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. i) trestního řádu, neboť napadeným rozsudkem byl obviněné uložen trest mimo trestní sazbu stanovenou v trestním zákoně na trestný čin, jímž byla uznána vinnou.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2020 sp. zn. 45 T 9/2018 byla obviněná K. C. uznána vinnou zločinem úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, 6 písm. a) trestního zákoníku, který spáchala ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku se svým manželem S. E. C. Tohoto zločinu se dopustila tím, že:

*„po vzájemné dohodě, v úmyslu získat peněžní prostředky z poskytnutého úvěru, S. E. C., jako osoba jediná jednající v době od 19. 4. 2012 do 9. 12. 2015 za spol. C., s.r.o., IČ ***, tehdy se sídlem ***, uzavřel dne 24. 4. 2012 v P., na pobočce družstva M. s. d., s družstvem M. s. d., IČ ***, Smlouvu o úvěru č. 506943022, se splatností jistiny jednorázově nejpozději do 31. 3. 2014, jejímž předmětem bylo poskytnutí podnikatelského úvěru ve výši **62.500.000 Kč** na nákup nemovitostí – výrobního areálu, zapsaného na LV *** v obci N., k. ú. N., celá výše poskytnutého úvěru byla v souladu s úvěrovou smlouvou zaslána dne 25. 4. 2012 z účtu družstva M. s. d. č. *** ve prospěch účtu č. ***, vedeného u L. B., a.s. pro spol. F. h., a.s., IČ ***, a byla použita v souladu s účelem úvěru, přičemž při sjednávání úvěrové smlouvy, při vědomí toho, že když družstvu M. s. d. sdělí v podkladech pro žádost o úvěr pravdivé informace, tak společnosti C., s.r.o. nebude úvěr poskytnut, úmyslně uvedl hrubě zkreslené údaje, týkající se:*

1) **hodnoty předmětu zajištění**, kterým jsou nemovitosti – stavby a pozemky zapsané na listu vlastnictví č. *** v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro S. kraj, Katastrální pracoviště N., okres N., obec N., katastrální území N., vlastníka společnosti F. h., a.s., přičemž nemovitosti jsou konkrétně specifikované v článku III., bod 4. písm. c) úvěrové smlouvy, když k ocenění předmětu zajištění účelově předložil Odhad obvyklé ceny č. 11/2012, vypracovaný dne 10. 4. 2012 znalcem L. T., se sídlem ***, který předmět zajištění ocenil na částku 78.350.000 Kč a jehož vypracování zadala znalci L. T. spol. F. h., a.s., prostřednictvím F. H., která měla snahu za prodej nemovitostí – výrobního areálu získat maximální cenu, přičemž tento odhad obvyklé ceny byl vypracovaný pro jiný účel a hodnotu nemovitostí více než čtyřnásobně nadhodnotil, ačkoliv si byl vědom, že takto stanovená znalcem L. T. cena obvyklá předmětu zajištění byla pro potřeby schvalovacího řízení při poskytování úvěrů nesprávná a neodpovídala parametrům obvyklé ceny hodnoty předmětu zajištění pro potřeby schvalovacího řízení při poskytování úvěrů, když na základě znaleckého posudku č. 3/2016, část F), ze dne 14. 12. 2016, zpracovaného znaleckým ústavem A-C. plus, spol. s r.o., IČ ***, se sídlem ***, byla tržní hodnota předmětu zajištění odhadnuta na částku pouze 18.500.000 Kč,

2) **ekonomické nereálnosti investičního podnikatelského záměru**, uvedenému v Žádosti o úvěr na nákup nemovitostí za účelem jejich pronajímání ze dne 16. 4. 2012 a jeho vypovídající hodnoty, kterou opatřila K. C., tehdejší jednatelka společnosti C., s.r.o., svým podpisem a stvrdila tak její pravdivost a reálnost, přičemž z textu nadpisu této Žádosti znala účel jejího využití při získání podnikatelského úvěru, když na základě znaleckého posudku č. 3/2016, část F), ze dne 14. 12. 2016, zpracovaného znaleckým ústavem A- C. plus, spol. s r.o., IČ *** je takovýto předložený podnikatelský záměr nereálný, nadhodnocený, nepodává pravdivý obraz o možných zdrojích pro úhradu dluhové služby a jeho vypovídací hodnota je velmi nízká až nulová, když podnikatelský záměr byl založen na Smlouvě o nájmu nebytových prostor, uzavřené mezi spol. C., s.r.o., a spol. L., a.s., IČ ***, s výší nájemného 12.306.000 Kč za rok při výměře pronajaté plochy 3.372 m², což činí 3.650 Kč za 1 m² za rok a dále na dosud neuzavřené smlouvě o nájmu haly s předpokládanou výší nájemného 3.600.000 Kč za rok při výměře pronajaté plochy 1.770 m², což činí 2.034 Kč za 1 m² za rok, přičemž obdobné prostory se v dané lokalitě pronajímají za částku 280 Kč až 380 Kč za 1 m² za rok, tedy příjem z nájmu byl nejméně desetinásobně nadhodnocen a naopak plánované roční náklady ve výši 1.200.000 Kč na udržení pronajímáných nemovitostí v pronajimatelném stavu byly podhodnocené, přičemž náklady na obdobné nemovitosti se zpravidla pohybují na úrovni 25 – 30% dosažitelných příjmů, což by odpovídalo částce cca 3.384.150 Kč za rok, tedy plánované roční náklady byly trojnásobně podhodnocené, když S. E. C. současně s podpisem úvěrové smlouvy č. 506943022 podepsal úvěrové obchodní podmínky družstva M. s. d., jejichž podpisem učinil dle čl. III. prohlášení a záruku, že informace a dokumenty, které M. s. d. poskytl, jsou pravdivé, úplné, aktuální a nezavádějící a poskytují nezkrácený a aktuální obraz o majetkových poměrech a finanční situaci spol. C., s.r.o. a že nezamlčel žádné skutečnosti, které by mohly mít vliv na rozhodování M. s. d., zda nebo za jakých podmínek lze úvěr poskytnout, přičemž si musel být při podpisu smlouvy o úvěru č. 506943022 vědom, že spol. C., s.r.o., nebude dlouhodobě schopna hradit domluvené závazky plynoucí z uvedené úvěrové smlouvy, po získání úvěru na splátkách úroků uhradila společnost v období od 30. 4. 2012 do 24. 7. 2013 v 15 splátkách celkem 6.752.547,75 Kč, na jistinu neuhradila z poskytnutého úvěru č. 506943022, ani k datu splatnosti 31. 3. 2014 vůbec

ničeho, svým úmyslným společným jednáním s přihlédnutím k výši poskytnutého úvěru ve výši 62.500.000 Kč, hodnoty uvedené zástavy ve výši 18.500.000 Kč a zaplaceným 15-ti splátkám v celkové výši 6.752.547,75 Kč, způsobili škodu družstvu M. s. d. ve výši 37.247.452,25 Kč.“

2. Za tuto trestnou činnost byl obviněný K. C. podle § 211 odst. 6 trestního zákoníku uložen trest odnětí svobody v trvání pěti let, pro jehož výkon byla podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku zařazena do věznice s ostrahou. Dále jí byl podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu či člena statutárního orgánu v obchodních společnostech všeho druhu na dobu tří let. Podle § 229 trestního řádu bylo rozhodnuto o uplatněném nároku poškozeného družstva na náhradu škody.

3. Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze podala odvolání obviněná K. C., a to proti všem jeho výrokům. Odvolání státního zástupce v její neprospěch bylo podáno pouze proti výroku o trestu. Odvoláním insolvenční správkyňe poškozeného M. s. d. byl napaden výrok o náhradě škody.

4. Pro úplnost je třeba také uvést, že usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 6. 2022 sp. zn. 12 To 32/2021 byla podle § 23 odst. 1 trestního řádu věc obviněného S. E. C., nar. ***, vyloučena k samostatnému projednání a rozhodnutí.

5. Na podkladě všech uvedených odvolání Vrchní soud v Praze nyní napadeným rozsudkem ze dne 21. 6. 2022 sp. zn. 12 To 32/2021 rozhodl tak, že podle § 258 odst. 1 písm. e), f), odst. 2 trestního řádu zrušil rozsudek soudu prvního stupně v celém výroku o trestu, jakož i ve výroku o náhradě škody. Za podmínek § 259 odst. 3 trestního řádu při nezměněném výroku o vině obviněné K. C. zločinem úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1, 6 písm. a) trestního zákoníku rozhodl tak, že jí podle § 211 odst. 6 trestního zákoníku za použití § 58 odst. 1 trestního zákoníku uložil trest odnětí svobody ve výměře tří let. Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání pěti let. Z podnětu odvolání státního zástupce došlo ke zpřísnění trestu zákazu činnosti, uloženého jí podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku již prvostupňovým soudem a spočívajícího v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu obchodních korporací a družstev, jakož i členství v takovém orgánu, a to na dobu pěti let. Z podnětu odvolání JUDr. K. M., LL.M., insolvenční správkyňe dlužníka M. s. d. v likvidaci, podaného v neprospěch obviněné, bylo rozhodnuto tak, že se tato podle § 229 odst. 1 trestního řádu odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních¹.

6. Odvolací soud v rámci svých úvah ve smyslu § 38 a § 39 trestního zákoníku odůvodnil své rozhodnutí o mimořádném snížení trestu odnětí svobody u obviněné K. C. dobou uplynulou od spáchání skutku, vedením jejího jinak řádného života před i po spáchání skutku, a především pak nutností její péče o osoby blízké zejména z toho důvodu, že její manžel S. E. C. je dlouhodobě vážně (onkologicky) nemocen a dcera S. trpí psychiatrickou diagnózou. Finanční závislostí jmenovaných rodinných příslušníků (včetně druhé dcery manželů C.) na obviněné a měsíčními splátkami

¹ Došlo pouze k formálnímu upřesnění označení procesního subjektu oproti rozsudku soudu prvního stupně.

hypotečního úvěru ve výši cca 30.000 Kč odvolací soud víceméně odůvodnil i neuložení peněžitého trestu.

7. S uvedenými důvody, kterými byl odvolací soud veden při svém rozhodnutí o mimořádném snížení trestu odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby u obviněné K. C., se však nelze ztotožnit, neboť zákonným podmínkám postupu podle § 58 odst. 1 trestního zákoníku neodpovídají.

8. Obecně je třeba připomenout, že § 58 odst. 1 trestního zákoníku zakotvuje tři podmínky nezbytné k mimořádnému snížení trestu odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby, a to:

a) jsou zde konkrétní okolnosti případu nebo poměry pachatele, které způsobují, že

b) použití zákonné (nesnížené) sazby trestu odnětí svobody – a to s ohledem na její dolní hranici – by bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné a že

c) lze dosáhnout nápravy pachatele i trestem odnětí svobody kratšího trvání.

9. Všechny tři podmínky jsou stanoveny kumulativně. Závěr o nepřiměřené přísnosti trestu odnětí svobody uloženého v rámci zákonné (nesnížené) sazby trestu odnětí svobody se musí opírat o zhodnocení všech okolností případu a poměrů pachatele, nestačí tedy jen názor odvolacího soudu, zvláště když sám připouští, že pokud by nebylo vážných onemocnění rodinných příslušníků a neuplynula doba deseti roků od spáchání skutku, jen těžko by hledal podklad pro použití § 58 odst. 1 trestního zákoníku, tedy k uložení trestu odnětí svobody pod dolní hranici zákonné trestní výměry, a spíše by se pak přiklonil k návrhu státního zástupce na uložení přísnějšího postihu. (Trestní zákoník, 2. vydání, 2012 str. 787-804, ad II. – obecné podmínky k mimořádnému snížení trestu odnětí svobody).

10. Pro aplikaci tohoto ustanovení je nutné respektovat jeho výjimečný charakter a používat ho jen v těch případech, kdy lze přesvědčivě dovodit splnění všech (kumulativně stanovených) podmínek v něm uvedených. Musí jít o souhrn takových výjimečných okolností, které se v dané kvalitě nebo kvantitě u konkrétního trestného činu běžně nevyskytují, a výrazně tím proto snižují jeho závažnost (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2014 sp. zn. 8 Tdo 550/2014). Za okolnosti případu nebo poměry pachatele odůvodňující mimořádné snížení trestu odnětí svobody podle § 58 odst. 1 trestního zákoníku tak lze považovat např. existenci více významných polehčujících okolností při nedostatku přitěžujících okolností, nepříznivý zdravotní stav pachatele, závislost rodinných příslušníků pachatele na jeho výdělku, péči pachatele o větší počet osob na něj odkázaných, zejména péči o nezletilé děti, nebo skutečnost, že trestný čin byl vyprovokován apod. Naopak skutečnost, že pachatel nahradil škodu způsobenou trestným činem nebo že naplnil jen mírnější alternativu určité skutkové podstaty, za takové okolnosti považovat nelze.

11. Současně je třeba ve smyslu komentovaného znění trestního zákoníku (Trestní zákoník, 2. vydání, 2012 str. 787-804, ad II. – obecné podmínky k mimořádnému snížení trestu odnětí svobody) zdůraznit, že již z názvu daného ustanovení – „*mimořádné snížení trestu odnětí svobody*“ – je zřejmé, že se nejedná o pravidelný postup soudu, a proto jej nemohou odůvodnit jen běžně se vyskytující skutečnosti ani přesvědčení soudu, že trest odnětí svobody uložený v mezích zákonné trestní

sazby by byl pro pachatele příliš přísný (srov. přiměřeně rozhodnutí č. 24/1966-III. Sb. rozh. tr.). Použití § 58 odst. 1 trestního zákoníku je tedy výjimečným postupem, který musí být v každém případě pečlivě odůvodněn (srov. zhodnocení publikované pod č. I/1965 Sb. rozh. tr.).

12. Tyto okolnosti přitom musí být tak neobvyklé a do té míry výjimečné, že ani trest odnětí svobody vyměřený na samé dolní hranici zákonné trestní sazby není způsobilý vyjádřit jejich význam (viz např. rozhodnutí publikované pod č. 6/2014 Sb. rozh. tr.). Nadto judikatura vyžaduje, aby soudy pečlivě a v úplnosti vyložily, který z těchto alternativních znaků má soud provedeným dokazováním za prokázaný a v jakých specifických rysech posuzovaného případu se tyto mimořádné okolnosti (zda ve vztahu k okolnostem případu nebo k poměrům pachatele) projeví.

13. Přitom odvolací soud v odůvodnění napadeného rozsudku nevztáhl aplikaci § 58 odst. 1 trestního zákoníku zjevně k okolnostem případu. K tomu je třeba zdůraznit, že obviněná se dopustila zvláště závažného podvodného jednání ve spolupachatelství, kterým se nezastupitelným způsobem zejména na počátku úvěrové kontraktace (srov. bod 2. skutkové věty rozsudku soudu prvního stupně) podílela na způsobení škody ve výši celkem 37.247.452,25 Kč. Nešlo tedy o škodlivý následek na samé dolní hranici škody velkého rozsahu, ale o škodu dosahující více než 3,5 násobku takové hranice.

14. Ke svému závěru o splněných podmínkách pro aplikaci moderace trestu podle § 58 odst. 1 trestního zákoníku dospěl odvolací soud zejména s ohledem na poměry obviněné, přičemž vycházel z listinných důkazů – lékařských zpráv ohledně zdravotního stavu jejího manžela S. E. C. a dcery S. C., aniž tyto poměry blíže ověřoval. Z těchto podkladů lze nicméně dovodit, že manžel obviněné K. C. pan S. E. C. se léčí v britském Oxfordu, zatímco sama obviněná pobývá v České republice. O svého manžela tedy bezprostředně nepečuje, ani pečovat nemůže, neboť se nacházejí na území odlišných států. Pokud by vyplynula nutnost jejího stěhování za manželem na území Velké Británie, pak obviněná vychází z toho, že obě dcery žijící v České republice jsou již dospělé. V případě dcery S. C. bylo z výpovědi obviněné zjištěno, že tato se léčí ambulantní formou v příslušném zdravotnickém zařízení, kam většinou dojíždí sama. Z uvedeného plyne, že „závislost dvou rodinných příslušníků na obviněné K. C.“ rozhodně nezahrnuje takový rozsah náročnosti, byť i na dálku jim poskytované péče, aby se jednalo o natolik mimořádné okolnosti jejího rodinného života, které by se projeví v jejích výjimečných poměrech.

15. Nelze v této souvislosti přehlédnout ani fakt, že obviněná K. C. začala poukazovat na dlouhodobé zdravotní problémy jak své dcery S. C., tak především svého manžela S. E. C., poprvé až v rámci doplnění odůvodnění svého odvolání, aniž by před soudem nalézacím taková informace vůbec padla jak ze strany její, tak i jejího obhájce Mgr. J. R. (i.s. JUDr. J. Š.). Přitom byla stále ohrožena trestní sazbou podle § 211 odst. 6 trestního zákoníku v rozpětí od pěti do deseti let, nacházela se tak bez standardní možnosti podmíněného odkladu výkonu trestu odnětí svobody a již tehdy byla postavena před otázku, jakým způsobem bude v průběhu výkonu jejího nepodmíněného trestu odnětí svobody zabezpečena péče o oba jmenované rodinné příslušníky, nemluvě pak o zajištění finančního zázemí celé rodiny, nota bene při splácení hypotéky.

16. Pochopitelně není namístě jakkoli bagatelizovat tíživost zdravotních obtíží S. E. C. ani S. C. Na straně druhé nelze přehlédnout fázi řízení, ve které byly takové informace soudu oznámeny a při úvahách o trestu vzaty za prokázané, aniž by došlo k jejich náležitému vyhodnocení právě z hlediska nepřiměřené přísnosti trestního postihu obviněné v rámci zákonné trestní sazby. Závěr Vrchního soudu v Praze by v konečném důsledku znamenal, že někdo, kdo „pečuje“ o osobu blízkou, nemůže být potrestán trestem v rámci zákonné trestní sazby. Nesprávnost takového závěru vyvstává tím spíše v předkládané věci, v níž při manželově léčbě v zahraničí spočívá péče obviněné pouze v jeho psychické podpoře prostřednictvím telefonního spojení. Pokud se jedná o dceru S. C., pak je z hlediska potřeby matčiny péče nutno zohlednit, že ta se léčí pouze ambulantně a za tímto účelem k poskytovateli zdravotní péče navíc sama dochází.

17. K další argumentaci odvolacího soudu je třeba uvést, že předchozí trestní bezúhonnost obviněné a vedení řádného života od spáchání skutku, byť by se jednalo o zdůrazňovaných deset let uplynulých od jeho spáchání, není rozhodně něčím mimořádným, ale jedná se, resp. mělo by se vždy jednat o běžný standard chování každého člověka, nikoliv o okolnost spadající do sféry výjimečného či neobvyklého způsobu jeho životního postoje. Rovněž tak samotnou skutečnost, že obviněná před spácháním trestného činu vedla řádný život, lze sice vyhodnotit jako polehčující okolnost, avšak současně ji nelze přeceňovat do té míry, že by mohla významně opodstatnit aplikaci § 58 odst. 1 trestního zákoníku (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 6. 2017 sp. zn. 4 Tdo 730/2017).

18. Pokud jde o délku trestního řízení, ta sama o sobě není důvodem pro postup podle § 58 odst. 1 trestního zákoníku, protože musí být hodnoceny ještě další okolnosti, ze kterých případně vyplývá mimořádně vysoká míra společenské škodlivosti činu (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2012 sp. zn. 11 Tdo 408/2012 - ad III.).

19. V posuzovaném případě se jednalo o velmi sofistikovanou trestnou činnost zaměřenou na vyvádění finančních prostředků z majetku úvěřujícího M. s. d. prostřednictvím tzv. „bílých koní“ jakožto jednatelů obchodních společností žádajících o úvěry, do níž byli zapojeni i znalci, kteří rozhodnou míru ocenění majetkových hodnot zajišťujících závazky z úvěrových vztahů záměrně nadhodnocovali. Takový charakter a z něho vyplývající značný rozsah dotčené trestné činnosti² s sebou pochopitelně nese odpovídající nároky na postupy orgánů činných v trestním řízení při zjišťování skutkového stavu. O provádění úkonů trestního řízení při plném respektu k zásadě hospodárnosti řízení, a tedy urychleně a bez zbytečných průtahů ve smyslu § 2 odst. 4 věty druhé trestního řádu, v předkládané věci svědčí vydání opatření policejního orgánu³, kterým byla podle § 23 odst. 1 trestního řádu z důvodu efektivnějšího objasnění vyloučena ze společného řízení trestní věc statutárních zástupců úvěrového žadatele – společnosti C., s.r.o.⁴ K zahájení trestního stíhání obviněných došlo dne 3. 4. 2018, a to ohledně uzavření úvěrové smlouvy č. 506943022 ze dne 25. 4. 2012, přičemž k prověřování v této věci přikročil policejní orgán již v průběhu roku 2016. V tomto směru nelze dovozovat jakoukoli nečinnost

² Pozn. – původní výkon dozoru Vrchního státního zastupitelství v Praze ve 134 věcech ve vztahu ke 220 úvěrům poskytnutým ze strany M. s. d.

³ Opatření policejního orgánu Policie ČR, Národní centrály pro boj proti organizovanému zločinu, ze dne 30. 9. 2016 č. j. NCOZ-828/TČ-2016-412401-3.

⁴ Následně vedeno u téhož policejního útvaru pod č. j. NCOZ-2844/TČ-2018-412402.

orgánu činného v trestním řízení tak, aby bylo namístě dovést porušení práva obviněné na projednání věci v přiměřené lhůtě (čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod – vyhlášené pod č. 209/1992 Sb.), resp. bez zbytečných průtahů (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a takový zásah následně kompenzovat zmírněním jejího trestního postihu. Konečně nelze přehlédnout, že od vydání usnesení o zahájení trestního stíhání obviněné a jejího manžela ze dne 3. 4. 2018 do vydání pravomocného odsuzujícího rozsudku odvolacího soudu ze dne 21. 6. 2022 ve vztahu k obviněné uplynula doba nevýrazně přesahující období čtyř let, přičemž s ohledem na náročnost věci takovou délku řízení rozhodně nelze považovat za nepřiměřenou.

20. Z hlediska podmínky, že v případě obviněné postačí uložení trestu kratšího trvání, nelze též přehlédnout, že obviněná se k trestné činnosti nedoznala, ke svému jednání nezaujala kritický postoj ani neprojevila naprosto žádnou lítost, způsobenou škodu neuhradila a ani v uvedeném směru nepodnikla žádné kroky. Takový postoj naopak svědčí o absenci jakékoli sebereflexe obviněné jakožto samozřejmého předpokladu pro její nápravu. V rozhodnutí sp. zn. 4 Tdo 1008/2019 Nejvyšší soud připustil, že použití § 58 odst. 1 trestního zákoníku obecně nebrání skutečnost, že se pachatel k trestné činnosti nedoznal, neboť z dikce tohoto ustanovení to přímo nevyplývá. Zároveň ovšem konstatoval, že splnění podmínky, že nápravy pachatele lze dosáhnout i trestem kratšího trvání než v rámci zákonné trestní sazby, nepochybně souvisí s tím, jaký je postoj pachatele ke spáchanému trestnému činu. Lze totiž mít za to, že uvědomění si vlastní chyby je důležitým předpokladem pro náležitou nápravu pachatele, a tedy ani z tohoto důvodu není možné v případě obviněné § 58 odst. 1 trestního zákoníku aplikovat.

21. V návaznosti na výše uvedené lze odvolacímu soudu vytknout, že při aplikaci § 58 odst. 1 trestního zákoníku přiznal výjimečnost či mimořádnost okolnostem, které takovou povahu fakticky nemají. Ve smyslu výše citované judikatury však především nevyložil důvody, pro které považoval uložený trest odnětí svobody, vyměřený v rozmezí trestní sazby uvedené v § 211 odst. 6 trestního zákoníku, za nepřiměřeně přísný s tím, že lze nápravy obviněné dosáhnout i trestem kratšího trvání za použití § 58 odst. 1 trestního zákoníku. Snížení trestu odnětí svobody pod dolní hranici zákonné trestní sazby přitom odvolací soud kompenzoval nedostatečně - zvýšením trestu zákazu činnosti ze tří na pět let (srov. rozhodnutí publikované pod č. 28/2020 Sb. rozh. tr.).

22. Lze tak uzavřít, že v důsledku nesprávné aplikace § 58 odst. 1 trestního zákoníku byl obviněné K. C. uložen trest odnětí svobody ve výměře pod dolní hranicí trestní sazby stanovené trestním zákoníkem na trestný čin, jímž byla uznána vinnou. Tímto postupem Vrchní soud v Praze zatížil své rozhodnutí vadou ve smyslu uplatněného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. i) trestního řádu.

S ohledem na popsané skutečnosti

navrhuji,

aby Nejvyšší soud v neveřejném zasedání, k jehož konání může přistoupit podle § 265r odst. 1 písm. b) trestního řádu:

1. podle § 265k odst. 1, 2 trestního řádu za podmínky uvedené v § 265p odst. 1 trestního řádu zrušil ve výroku o trestu napadený rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 6. 2022 sp. zn. 12 To 32/2021, jakož i všechna další rozhodnutí na zrušenou část rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu,
2. a dále postupoval podle § 265l odst. 1 trestního řádu a přikázal Vrchnímu soudu v Praze, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Pokud by Nejvyšší soud shledal, že v posuzované věci je nutno rozhodnout jiným než navrhovaným způsobem, vyjadřuji i pro tento případ souhlas s projednáním věci v neveřejném zasedání [§ 265r odst. 1 písm. c) trestního řádu].

Brno 7. září 2022

JUDr. Igor Stříž
nejvyšší státní zástupce